

szemem, az észlelés azonban nem változott: ő az, a matematikus, könyvtáros, tanár, szakfordító, szolgálatmegtagadó, lelki vezető... Akivel eddig szinte mindig csak a Reáltanoda utcai kutatóintézet könyvtárának villany világította labirintusában találkoztam, amint a polcok közötti másfél méteres szakaszokon cirkál... A turista. Mert a mozgásán és felszereltségén egyértelműen látszott, hogy nem hirtelen ötlet lódította útnak, hanem rutinszerű tevékenység végzésére indul. Közel húszéves ismeretség után tudtam meg, hogy Merza József szakmai berkekben jól ismert teljesítménytúrázó, és írói munkássága felőleli túráinak elmesélését is. Milyen szerencsés vagyok, gondoltam, hogy ismerhetek egy embert, aki a reáliák

Csendes-óceánja mellett legalább olyan otthonos a humán beltengerekben, aki a lelki kérdések aggályos boncolása (megszenvéde) mellett, lám, a testét is próbatételek elé állítja, aki a próbatételek előtt és után (és közben!), lám, oda tudja magát adni az élet örömeinek - milyen gyakran ismétlődik MJ beszámolóiban a szófordulat, "és élveztem az életet"! -, és aki a nehézségek-kellemetlenségek és boldog pillanatok széles amplitúdójának bejárása közepette is figyelmes segítője az oldalán caplató társaknak. A túrós táská hamarabb fogyjon el, mintsem kihűl... Igen, mindannyian úton vagyunk, szeretnénk teljesíteni egy általunk vagy mások által kitűzött távot - az időjárásról ne beszéljünk, és ne felejtsük el élvezni az életet!

HABOS LÁSZLÓ

VERSEK

Séta napfényben

Idő van! – kiáltja börtönőr,
s nyikorogó acélajtók nyílnak.
Félreáll az idő szótlan,
s feketeruhás rabok lépnek sorban
koromfeketén arany fénybe,
s a magányos betonudvar befogadja
áldozatait a vasszigornak,
s napfényölelésben lelkek zokognak.

***

az jutott...

nyílt acélajtó s bedobták
a mosodából hozott

megtisztított rabruhát
gyorsan szétkapkodták
rabló kezek
s az jutott ami a padlón maradt
a nadrág kicsi a kabát meg nagy
nem szólhatok elítélt vagyok
a nadrágon nincsen gomb
a kabát pedig foltozott
így kell beállnom a sorba
de nem bánom
mosolyogva lépek vezényszóra
hiszen még tiszta vagyok
csak ne kerüljön rám
olyan kosz
mely börtönmosodában
sem tisztítható

***

szabadulás

kinyílt kapuja a börtönnek
és szabadságra vágyó lelkem sietett
de nem láttam kékebbnek a felhőtlen eget
és nem nyeltem le nehéz könnyeket
csupán
egy láthatatlan bilincs kattant
imára kulcsolt kezemre

***

Szabadság...

ma tükörbe néz a talár
– mit jelent a szabadság
neked
nekem
s mit a végtelennek
a válasz mélyen ott van elrejtve
benned
bennem
s a mennyei szótlanságban
a bűnbánó sóhajtásban
a kettétört belső csendben
a marokba zárt végtelenben
mivel
minden lépésemet hittel...
én szabad voltam ott
börtöncellám falai között
de szabadon is rab vagyok
ég és föld között

a keresztre szegezettől ígéren
– öröklétre ítélve

X-X-X-X